

SREČANJE Z MLADOSTJO

Severin Šali

Polnoč prešla je; petelini prvi
že zarjo kličejo. Ozvezdja znana,
kot bi orjak neba obračal vitel,
drse po starih tirih čez kapitelj;
iz čiste rose pajčevina stkana
visi po vejah in dišeči mrvi...

Izginjajo počasi, na skrivaj
iz mojega sveta podobe mile,
ki v znamenju srca so se rodile.
Jesen je zdaj... Roke, kot bi prosile,
so razprostrte mi nad rodni kraj.

O, jasna ura! Pesem se rodi,
ki v duši spala je ko v zemlji zrno.
Iz zvezdnih jat detinstvo se iskri
in slap na reki utrinja se srebrno.
Priatelj mesec zlato čredo pase
in s tajno bajk obseva gozd in griče,
kot bi povračal se v minule čase.
Čuj: prva pesem me potihlo kliče;
mladost molči ob meni in vasuje,
in ko jo gledam z rosnimi očmi,
moj spev zvesto nad njeno sanjo čuje!

Polnoč prešla je; petelini drugi
so jutru novo budnico zapeli.
Mladost, poslušaj: po usahli strugi
studenci sanj so vnovič prišumeli.
Glej, vračajo se tiho, na skrivaj,
vse tvoje sanjane podobe mile,
ki v znamenju cvetov so se rodile.
Pomlad je zdaj... O, solze so kanile
čez tvoj obraz. Izginjaš, kot ta kraj...
Pa vendar nič te iz srca ne izruje:
tvoj spev zvesto nad mojo sanjo čuje!